

ВІД АВТОРІВ РОМАНТИЧНОЇ ІСТОРІЇ
«ЗА П'ЯТЬ КРОКІВ ДО КОХАННЯ»

КОЛИ ВТРАТИТИ НЕ ОЗНАЧАЄ ЗАБУТИ.
І НЕ ОЗНАЧАЄ ВІДПУСТИТИ

Кайл і Кімберлі завжди були разом. До тієї ночі на випускному, коли Кімберлі вирішила жити власним життям. І для початку — вступити до омріяного університету, не озираючись на Кайла. Звичайна, здавалося б, сварка закінчилася фатально. Автомобільна аварія... Кімберлі загинула. А Кайл лишився сам на сам із почуттям провини, збайдужілий до життя, яке раптом стало таким порожнім. Повільно оговтуючись від травм, Кайл намагається змиритися з тим, що трапилось. Його турбують загадкові видіння, а життя невпинно продовжує розколюватися на «до» і «після». Та одного дня, коли Кайл вирішить, що життя зовсім втратило сенс, станеться дещо особливе. Те, на що він уже й не сподівався весь цей час...

Ця історія навіть перевершує «За п'ять кроків до кохання» та однозначно вражає в саме серце.

Booklist

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9271-0

9 786171 292710

Рейчел Ліппінкотт

УВЕСЬ ЦЕЙ ЧАС

Рейчел Ліппінкотт

Міккі Дотрі

УВЕСЬ ЦЕЙ ЧАС

Я НЕ
ВТРАЧУ
ТЕБЕ
ЗНОВУ

Чарівна книжка про те, що другий шанс
тако існує. Як і справжнє кохання.

Publishers Weekly

КСД

Рейчел Ліппінкотт
Міккі Дотрі

Rachael Lippincott
Mikki Daughtry

ALL THIS TIME

A Novel

Рейчел Ліппінкотт
Міккі Дотрі

УВЕСЬ ЦЕЙ ЧАС

Роман

ХАРКІВ
2022 КСД

УДК 821.111(73)
Л61

Жодну з частин цього видання не можна копіювати
або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Published by arrangement with Simon & Schuster Books
For Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division

Перекладено за виданням:
Lippincott R. All This Time : A Novel /
Rachael Lippincott, Mikki Daughtry. — New York : Simon
& Schuster Books For Young Readers, 2020. — 336 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

ISBN 978-617-12-9271-0
ISBN 978-1-5344-6634-0 (англ.)

© Mikki Daughtry, 2020
© Depositphotos.com / Iuliia-VerstaBO, обкладинка, 2022
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Для всіх, у кого колись була своя Марлі.
Ніколи не відпускайте її.
М. Д.

Для Міккі
Р. Л.

1

Я відчуваю приємну важкість браслета з підвісками в долоні. Тисячу разів дивився на нього, але оглядаю знов, бо знаю, що він має бути бездоганим, здатним уладнати все, що треба. Я думав про більш витончені, ніжніші браслети, як ті, що зазвичай носить Кімберлі, та щось у цьому привабило мене. Його срібні ланки суцільні й міцні, зовсім як наші стосунки... переважно.

Кілька місяців тому, коли я замовив браслет, це мав бути подарунок на честь нашого випуску, а не як вибачення та прохання помиритися. Але останнім часом Кімберлі стала мовчазною. Відчуженою. Як завжди, коли ми сваримося.

Хоча, наскільки я знаю, зараз ми *не* сваримося, тож я навіть не впевнений, за що саме маю просити вибачення.

Роблю довгий видих і підіймаю очі на своє відбиття в дзеркалі готельного туалету, ще раз упевнюючись, що всі кабінки порожні. Зводжу брови й запускаю пальці в неслухняне темно-русяве волосся, намагаючись пригладити його так, як подобається Кім. Після кількох невдалих спроб ми з волоссям здаємося, і я востаннє зосереджую увагу на браслеті.

Блискучі сріблясті підвіски дзеленчать, доки я оглядаю його, і цей дзвін змішується з приглушеними звуками шкільної випускної вечірки по той бік дверей. Може, коли вона його побачить, то нарешті скаже мені, в чім річ.

Хоча... хтозна. Може, просто поцілує і скаже, що кохає, а проблема ніяк не пов'язана зі мною.

Я нахилиюся нижче, щоб оглянути шість крихітних підвісок — по одній за кожен рік, що ми разом. Мені страшенно пощастило знайти на *Etsy* того, хто допоміг їх створити, адже

я не маю ані крихти художнього хисту. Тепер це більше ніж браслет. Це наше спільне життя.

Великим пальцем ніжно проводжу по фрагментах нашої історії, і кілька підвісок пускають мені бісики, упіймавши світло від підвісних ламп.

Комплект бірюзово-білих чирлідерських помпонів, майже ідентичних тій парі, яку тримала Кімберлі як капітан чирлідерів того вечора, коли я запропонував їй «офіційно» стати моєю дівчиною.

Маленький золотавий келих шампанського з крихітними діамантовими бульбашками по вінця — нагадування про мою вишукану пропозицію на шкільному балу кілька місяців тому. Я тишком поцупив пляшку шампанського з маминого бару, щоб здивувати її. Мама посадила мене під домашній арешт на віки вічні, але це було варте того, щоб побачити, як сяють очі Кім, коли я відкоркував пляшку.

Зупиняюся на найважливішій підвісці, розташованій якраз по центру браслета. Сріблястий щоденник, доповнений справжньою застібкою.

Тоді, у середній школі, ми займалися на кухні її дому, коли дівчина побігла нагору в туалет. Я швиденько витягнув рожевий щоденник у неї з наплічника й на перших трьох порожніх сторінках написав: «Я ♥ тебе».

Вона розплакалася, коли побачила це, і від сліз перейшла до звинувачень.

— Ти читав усі мої таємниці? — кричала вона, тицяючи в мене пальцем однієї руки, а другою міцно притискаючи до грудей щоденник.

— Ні, — відповів я і розвернувся на табуреті до неї. — Я просто подумав, що це буде... не знаю. Романтично.

А тоді вона накинулася на мене. Я дозволив їй повалити мене на підлогу, адже був збуджений тим, як близько її прекрасне обличчя опинилося до мого, і її образа вщухла, коли ми зустрілися поглядами.

— Так і є, — сказала вона, і потім її губи боязко торкнулися моїх.

Наш перший поцілунок. Мій перший поцілунок.

Дуже обережно я розгорнув крихітну підвіску й погортав її ніжні сріблясті сторінки, усього три, з написом «Я ♥ тебе». Напевно, між нами завжди виникатимуть дрібні суперечки, але ми завжди кохатимемо одне одного.

Усміхаюся порожнім ланкам браслета, що лише чекають, щоб їх наповнили новими подіями та спогадами, які ми маємо разом. По одній на кожен рік, які проведемо в Каліфорнійському університеті. А потім я подарую їй новий браслет, щоб заповнювати підвісками і його.

Двері туалету розчахуються, гучно гепнувши об заглушку, що стирчить зі стіни. Швиденько впускаю браслет в оксамитову коробочку, підвіски дзенькають — і тієї ж миті згрях хлопаків з баскетбольної команди вривається всередину. Хором лунає: «Кайле, що за діла, чуваче?» і «Випуск-2020, крихітко!» Усміхаюся їм усім і кладу коробочку в кишеню піджака. При цьому кінчиками пальців зачіпаю фляжку «Джека Деніелза», запхнуту за пасок, — перший етап мого плану переконати двох найліпших друзів покинути цей випускний, влаштований шкільним коштом, і піти на наше місце на ставку, щоб там відсвяткувати по-справжньому.

Але спочатку... я маю подарувати їй цей браслет. Виходжу з дверей туалету, прямую коротким коридором до залюдненої танцювальної зали пафосного готелю.

Ступаю всередину й проходжу під цілим морем бірюзових та білих повітряних кульок — символу Емброуз-Гілл, кількка з яких уже відірвалися і кружляють під високими склепіннями стель. У центрі зали сотні вимпелів тягнуться від величезного банера з написом «ВІТАЄМО, ВИПУСКНИКИ!»

Шум хвилею накриває мене, енергія збудженого «МИ ЦЕ ЗРОБИЛИ!» лине з кожного кутка. Я розумію. Після останнього року я вже більше ніж готовий startувати звідси.

Пробираюся крізь гомінливу юрбу. Здається, один прохід по сцені під час вручення дипломів розвіяв ущент усю ту дурню, що видавалася такою важливою ще вранці. Яким спортом ти займався. Які оцінки мав. Хто запрошував і *не* запрошував тебе на шкільний бал. Цікавість, чому містер Луїс мав на тебе зуб увесь семестр.

Раптом Люсі Вільямз, президентка класу, фліртує з Майком Діллоном — нариком, який двічі закінчував десятий клас, доки капітани збірної з математики разом із моїми двома дружбачками відпрацьовують лінію нападу, цуплячи пиво з-за шинквасу.

Сьогодні ми всі однакові.

— Гей, Кайле, — чиясь рука дещо жорстко лягає на моє хворе плече. Намагаючись не кривитися, обертаюся і бачу Метта Полсона, наймилішого хлопця на всій планеті, через що я почуваюся гівнюком, бо терпіти його не можу.

— Ой, вибач, — каже він, помітивши, на яке плече поклав руку, і швидко відсмикує її. — Чув, що я їду до Бостонського коледжу й гратиму там у футбол восени?

— Ну, так, — відповідаю я, намагаючись проковтнути знайому хвилю заздрощів, які нуртують усередині. *Це не його провина*, нагадую собі. — Вітаю, чуваче.

— Слухай, якби не твоє капітанство в команді від початку сезону, вони б мене навіть не помітили на своїх радарах. Ти був збіса крутим квотербеком. Я б нізащо не отримав футбольної стипендії, якби не все, чого ти мене навчив, — продовжує він, мимоволі сиплючи сіль на досі не загоєну рану. — Але мені шкода, що так сталося...

— Усе гаразд, — перебиваю його, а тоді простягаю руку, щоб не здатися покидьком. — Щастя тобі наступного року.

Відпускаю його руку й розвертаюся в протилежний бік, щоб продовжити свій пошук. Ноги швидко відносять мене якнайдалі. Тільки одну людину я хочу бачити зараз.

Зупиняюся біля бару й вивертаю шию, виглядаючи в юрбі Кім, та лише безрезультатно воджу очима з однієї людини на іншу.

— Закуски? — питає поряд зі мною голос.

Я озираюсь і бачу чоловіка, який простягає мені тацю із закусками — дивними фігурками на блискуче-білому тарелі. Він чіпляє штучну усмішку, яка аж кричить: «Не дочекаюся, коли звалю звідси за кілька годин».

Помічаю емблему «Авл-Крик» на його сорочці — єдиного ресторану, відносно близького до нас, відомого своєю «крутою і сучасною кухнею».

Очевидно, сам Гордон Рамзі¹ обідав там і не знайшов на що поскаржитися.

— Чом би й ні, — відповідаю з короткою посмішкою. Беру одну закуску, цілою вкидаю до рота, перш ніж він човгає далі обслуговувати вечірку.

Одразу шкодую.

Це що, креветка? Ластик? Якого *дідька* воно таке гумове? І чому смакує, як стара шинка?

Гордон явно не куштував цей шмат м'яса, чим би воно не було.

Озираюся навколо, перш ніж швиденько присісти й виплюнути його в чорну коктейльну серветку, яку дав офіціант. Аж раптом спалах поряд зі мною змушує підстрибнути.

Засліплений, я підкидаю до очей вільну руку. Чорні цятки перед очима поступово тануть, і замість них проступають теплі карі очі й високі вилиці — такі ж, як у мене. Вона у своїй улюбленій білій сукні з квіточками, і я бачу її широку усмішку, що проглядає з-поза телефона.

— Мамо, не треба... — починаю я, але вона знову зникає, і черговий промінь світла вдаряє мені в очі.

¹ Гордон Рамзі — відомий британський шеф-кухар, ресторатор, телеведучий та письменник, засновник міжнародної ресторанної мережі *Gordon Ramsay Restaurants*. (Тут і далі прим. перекл.)

— Знаєш, якщо вже й робиш фото, за які мені потім буде незручно, могла хоча б спалах вимкнути. Не обов'язково мене засліплювати.

— О, дівчатам в інсті *дуже* сподобається, — каже вона, зловісно посміюючись, і звужує очі, натискаючи на екран.

— Мамо. Не треба це викладати, — кидаюся до неї. Хапаю в оберемок, намагаючись відвернути її увагу й водночас вирвати телефон з руки. При цьому бачу знімок: вираз жаху на обличчі, напівзаплющені очі, гумова криветка прилипла до язика, зіслизаючи з нього в коктейльну серветку.

Нізащо у світі не дозволю, щоб це побачили «дівчата в інсті». Чи *будь-хто*, якщо вже на те пішло.

Кім ніколи не дасть мені забути про це.

Мамина хватка трохи слабшає, коли вона пригортається до мене, і я витягну в неї телефон, щоб видалити знімок.

— Забудьте про це, леді.

— Чудово, — каже вона і вдавано супиться. М'який рожевий колір помади підкреслює її викривлені губи. — Розбивай серце своїй старій матері. Я не все можу витримати.

Я сміюся, цілую її в щоку й цього разу обіймаю по-справжньому, обережно вигинаючись тілом, щоб вона не відчула фляжки, запхнутої за мій пасок.

— Ти мене впіймала, еге ж?

Вона драматично зітхає.

— Гадаю, ти таки це зробиш.

Її голос лунає приглушено крізь товсту тканину мого піджака.

— Гей, — каже вона й відступає, усміхаючись. — Чому це ти сам? Ти вже подарував їй браслет?

Моє серце гупає, зовсім як перед футбольною грою.

— Чекаю слухної миті, — відповідаю і швиденько оглядаю залу. — Ти її бачила?

— Вона була із Семом біля тераси п'ять хвилин тому. — Мама киває праворуч, на вікна в усю стіну, що відділяють

нас від величезної кам'яної тераси з виглядом на внутрішній двір готелю.

Простягає руку й м'яко поправляє вузол моєї краватки. Легка усмішка ховається в кутиках її губ. Віндзорський вузол — не те щоб я був такий пихатий, що не знав би, як іще можна зав'язати краватку, але в день урочистого завершення сьомого класу вона цілий ранок вивчала цей вузол *спеціально* для того, щоб навчити мене його зав'язувати. То було вперше, коли я пішов на танці з Кім.

Мама доклала руку до всього.

— Ти справді гадаєш, що їй сподобається? — питаю я. Коли замовляв його, почувався таким упевненим, але зараз...

— Неодмінно, — вона м'яко погладжує мене по обличчю. Обнадіяний, я повертаю їй телефон. Фатальна помилка.

Вона хапає його й швидко робить ще кілька знімків, досі зі спалахом, від якого у мене блимає в голові. Намагаюся зробити розлучене обличчя, але її очі беруться зморшками, коли вона невинно всміхається, і моя насупленість губиться на півдорозі. Ніщо не турбуватиме мене сьогодні, навіть нескінченні материні спроби задокументувати моє життя.

Тож я замовкаю, позую для останнього знімка і, коли вона вдовольняється, нарешті вирушаю шукати Кім. Жбурляю зіжмакану серветку в сміттевий кошик дорогою на терасу, де зловісно темніє небо по той бік скла.

Зазвичай мені не доводиться довго її шукати.

У ній завжди був цей вогонь, цей магнетизм, що притягує людей у її орбіту. У школі мені зазвичай доводилося продиратись крізь юрбу, просто щоб дістатися до неї, тож я насторожено виглядаю найбільше скупчення людей і відблиск того особливого білявого волосся, що примудрялося вбирати в себе будь-яке світло в кімнаті.

Так було, скільки себе пам'ятаю. Той самий колір, що й тоді, коли ми билися за останню вільну гойдалку в третьому класі.

Я вливаюся в юрбу, і люди розступаються, щоб пропустити мене. Усмішки та простягнуті руки мерехтять зусібіч.

— Наступного року я сумуватиму за тими спортивними статтями, Лафферті, — каже містер Батлер, викладач журналістики, поплескуючи мене по спині, коли я проминаю його. Ще одне нагадування про те, як увесь цей час я сидів на лаві запасних і писав про гру замість того, щоб грати самому.

Де вона?

Дискокуля над головою кидає розсип блискучого світла, від чого важко роздивитися хоч щось. Я вже готовий дістати телефон і настрочити повідомлення, коли...

Ось.

Її біляве волосся виглядає з-за широких плечей Сема, коли вона так легко переступає з ноги на ногу, шовкова сукня облягає її вигини. Вона сьогодні неймовірна: довге волосся збігає по плечах, блакитні очі широко розплющені, губи сяють блиском.

Та коли я наближаюся, її обличчя стає серйозним, на чолі пролягає знайома зморшка — як завжди, коли їй щось не подобається. Такий вираз я бачив у неї тиждень тому на балу і сьогодні ввечері, коли ми робили випускні фотографії. Але, щойно я питаю, що сталося, цей вираз зникає, а вона лише відмахується.

Я переводжу погляд на Сема, помічаючи, як той нервово запускає пальці у своє темне волосся.

І тоді усвідомлюю, що вони, мабуть, говорять про Каліфорнійський університет. Напруга в моїх плечах тане.

Ми з Кім уже зараховані, але Сем досі у списку очікування. Ми із Семом завжди мріяли разом грати у футбол у Каліфорнійському університеті, проте після домашнього матчу з цим було покінчено — через мене та мою травму. Я підвів нас обох. Після того, як я випав із ладу, Сем стільки разів хибив і пропустив стільки блоків, що проводив на лаві запасних майже стільки ж, як і я. Коли всі його перспективи у футболі

зійшли нанівець, паралельно з футбольною кар'єрою різко впали й оцінки. Тож Кім допомагала йому розіслати кілька есе й підправила доповнення до них, що, як ми сподівалися, схилить шальки терезів на його бік.

Судячи з останніх кількох тижнів, Сем нам точно там знадобиться. Він не просто друг, який був зі мною весь цей буремний завершальний рік, він — той клей, що тримає нашу трійцю разом. Він — голос розуму в усіх питаннях, особливо коли ми з Кім сваримося. Він — той, хто знову мирить нас, коли стає надто тяжко.

Якщо він вступить, ми ще можемо *поїхати* до Каліфорнійського університету всі разом. Навіть якщо ми з ним більше не на полі.

Але з виразу обличчя Кім здається, що цього може й не статися.

Я підходжу, однією рукою обіймаю дівчину за талію і нахиляюся, щоб поцілувати її. Вона машинально відповідає на поцілунок. Її губи відчужені.

— Що сталося? У чому річ? — питаю я, переводячи погляд з неї на Сема й назад.

Вона притуляється, щоб знов поцілувати мене, цього разу впевнено торкаючись губами моїх губ, але відповіді не дає.

Я ладен спитати знову, та натомість просто відганяю від себе цю дивакуватість. Усі сьогодні ввечері струшують із себе старе лайно, тож і нам можна. Залишити все це позаду. Урешті-решт я прийшов відсвяткувати з ними. Озираюся, перш ніж розстебнути піджак і показати крадену фляжку.

— Що скажете, якщо ми підемо на ставок і...

Не встигають слова зійти з мого язика, як за вікном спалахує блискавка, освітивши все небо електричним сяйвом. Під довгий розгонистий грім скло злегка тремтить, і моє відбиття в ньому дрижить, втупившись у мене широко розплющеними очима, але Сем і Кімберлі й далі дивляться одне на одного.

— Ні, чуваче, — він указує на небо. — Мені щось не хочеться сьогодні засмажитися живцем.

— Ой, та годі, — кажу я, коли важкі краплі дощу починають гучно тарабанити у вікно. — Що ти зробив із Семом? Раніше негода ніколи тебе не зупиняла. — Тицяю його кулаком у плече. — Пам'ятаєш хуртечу, коли ми виграли матч штату два роки тому? Здається, це *ти* наполягав, щоб ми пішли. Упевнений: у мене досі відмороження.

Вони нічого не кажуть. У цій тиші мою шкіру поколює від нехорошого передчуття.

— Що? — питаю я, намагаючись зустрітися поглядом із Кімберлі. Але вона натомість лише дивиться на вимпели через моє плече. Починаю підозрювати, що це не через вступ Сема.

Мої руки зіслизають з її талії, і я відступаю.

— Що це ви від мене приховуєте?

— Я... — починає вона, але її голос зривається. Сем відводить очі.

Дощ по той бік скла припускає дужче.

— Скажи мені, — наполягаю я і беру її за руку, як робив уже стільки разів. Дивлюся на її зап'ясток і думаю про браслет у кишені піджака, про сторінки того крихітного срібного щоденника, де написано «Я ♥ тебе».

А тоді бачу, як вона починає метушитись — як завжди, перш ніж сказати те, що мені не сподобається. Опановую себе, коли дівчина нарешті випрямляється і дивиться просто мені в очі. Злива за вікном заглушає всі голоси в залі, крім її — коли правда нарешті відкривається.

* * *

— Кайле! — я чую, як гукає ззаду Кім. Краплі гучно переіщать по металевому даху передньої тераси.

Як вона могла?

Це питання невпинно крутиться в голові, доки збігаю сходами вниз. Я вже подаю свій талон паркувальникові, коли Кімберлі вибігає слідом за мною. Не звертаю на неї уваги.

— Постривай, Кайле, будь ласка, — вона тягнеться до моєї руки.

У мить, коли її пальці торкаються мене, інстинктивно хочу пригорнути її, але відступаю і беру в паркувальника ключі, виходячи під дощ.

— Не турбуйся. Я зрозумів.

Вона слідує за мною, намагаючись дати пояснення, якого я не хочу, в біса, чути. Якби справді хотіла пояснити, могла б зробити це вже давно, а не ошелешувати мене в *день* нашого випускного.

— Я мала сказати тобі, але не хотіла образити...

Небо знов розтинає блискавка, а гучний гуркіт грому змушує її замовкнути. Я рвучко обертаюсь. Її сукня зовсім промокла, волосся висить навколо обличчя — тьмяне і в'яле.

— Не хотіла образити? — мені смішно. — Шифруючись у мене за спиною? Ділячись секретами з моїм найкращим другом...

— Сем і *мій* найкращий друг.

— Ти *брехала мені в обличчя*, Кімберлі. Місяцями. — Я відмикаю дверцята машини і рву їх на себе з такою силою, що вони ледь не відлітають назад. — Вважай, що я образився.

Сідаю в машину й грюкаю дверцятами.

Берклі. Це слово лунає в голові, кожен склад — наче зрадливий удар ножем.

Берклі. Берклі.

Вона подала документи, а мені навіть не сказала. Надіслала супровідні есе та оновлені табелі і *вступила* кілька місяців тому, а сама просто прикидалася. Прикидалася, доки ми обирали гуртожиток і предмети та обговорювали, як їздитимемо додому на канікули. І весь час знала, що ми ніколи не поїдемо до Каліфорнійського університету.

Вона сказала Семові.

Чому не сказала мені?

Я вже готовий рушати, але, перш ніж устигаю смикнути важіль коробки передач, щоб виїхати зі стоянки, вона прослизає на пасажирське місце. На мить я зупиняюся, хочеться вигнати її, та бракує духу це зробити.

Ми маємо розібратися з цим. *Браслет досі в кишені.*

Я тисну на газ, і ми виїжджаємо на шосе. Колеса ковзають на мокрому асфальті, доки ми розвертаємося.

— Кайле! — каже вона, застібаючи пасок безпеки. — *Гальмуй.*

Я вмикаю «двірники» в найшвидшому режимі, та все одно цієї швидкості не вистачає проти стіни дощу, що заливає вже запітніле скло.

— Це безглуздо. Ми весь рік планували. Ти, я, Сем. У нас були плани.

Я простягаю руку й витираю конденсат зі скла, аби бачити хоч щось. Пальці натрапляють на крихітну дискокулю, підвішену до дзеркала заднього огляду, і та розхитується. Проте з боку Кімберлі це не таке вже й безглуздя. Я пригадую всі випадки, коли вона передумувала в останню мить, залишаючи нас із Семом у підвішеному стані. Як тоді, коли втекла зі свята з нагоди завершення першого року в старшій школі, щоб позависати зі шкільними чирлідерами, або коли покинула нас посеред групового фіналу, щоб натомість позайматися з випускником. Випадки, які я ховаю глибоко в пам'яті, доки ми знов не посваримося, як зараз.

— Ти просто вирішуєш: «До дідька! Зроблю, як хочу». Так завжди.

Гуркоче грім, і блискавка, що спалахує слідом, відбивається в сяйливому сріблі кульки, розлітаючись по всьому салону.

— Як я хочу? Я *ніколи* не роблю того, що хочу. Якби ти тільки послухав мене п'ять довбаних секунд.

Вона замовкає, адже ми пролітаємо повз вулицю, що веде до мого дому, і Кім озирається, коли та зникає позаду.

— Ти проїхав поворот!

— Я їду на ставок, — відповідаю. Мене не полишає думка, що коли ми туди дістанемося, то я ще зможу врятувати цей вечір. Зможу врятувати *це все*.

— Стій. Ні, не треба. Той ставок зараз, певно, на океан перетворився. Просто повертай.

— Ти давно вже про це думала, так? — питаю я, не звертаючи уваги на ті слова. Тракторний трейлер грюкотить повз нас, обдаючи фонтаном лобове скло. Я міцніше стискаю кермо й гальмую, щоб вирівняти машину. — Ясно, що думала. Кім, ти могла просто сказати, що хочеш вступати до Берклі, а не до Каліфорнійського. Усе одно я вже не матиму футбольної стипендії. Мені байдуже, куди ми поїдемо, доки ми ра...

— Я не хочу бути разом!

Ці слова — наче ляпас в обличчя. Я відриваю очі від дороги, щоб глянути на неї, на цю дівчину, яку кохаю з третього класу. Зараз я її навіть не впізнаю.

Раніше ми «рвали стосунки» багато разів, але не так. Дрібні драматичні сварки, які забувалися наступного ж дня, як шлунковий розлад. *Такого* вона ніколи не казала.

— Тобто... — вона замовкає, і її очі відвертаються від мене, розширюючись. — Кайле!

Я різко обертаюся до лобового скла — саме вчасно, щоб побачити блимання пари аварійних вогнів попереду. Вдаряю по гальмах, але машина під нами ковзає не сповільнюючись.

Раптом втрачаю будь-який контроль над напрямком, у якому ми рухаємося.

Борюся з цим, намагаючись уникнути зіткнення з автівкою, заглухлою якраз по центру нашої смуги, міцно стискаю кермо, намагаючись вирівняти машину. Якимось дивом авто віднаходить зчеплення саме вчасно, і ми вивертаємо,

омінаючи нерухому машину. Тягну плече і обережно гальмую до повної зупинки. Мої груди здимаються.

Ледь не *вбилися*.

— Пробач, — я глибоко вдихаю, заспокоюючись, і дивлюся на Кімберлі — вона бліда, приголомшена, різкий вигин її ключиці виступає і опадає ще більше, доки дівчина намагається перевести подих.

З нею все гаразд.

Але з нами — ні.

«Я не хочу бути разом».

— То ми?.. — починаю я. Слова застрягають у горлі, прориваючись на поверхню. — Ми розходимося?

Вона дивиться на мене, і я бачу, як зблискують сльози в її блакитних очах. Зазвичай я витер би їх і сказав, що все буде добре.

Але цього разу хочеться, щоб вона *мені* це сказала.

— Треба, щоб ти мене вислухав, — тремким голосом каже вона.

Я киваю: аварія, яка ледь не сталася, стирає гнів і замінює його чимось сильнішим.

Страхом.

— Я слухаю.

Стискаю щелепи, доки вона збирається з думками, і моя рука вже тягнеться до браслета з підвісками в кишені піджака, а одразу над ним гучно гупає у грудях серце.

— Я завжди знала себе лише як *дівчину Кайла*, — на решті вимовила вона.

Я дивлюся на неї спантеличений. Що це означає?

Вона зітхає, вдивляючись у моє недовірливе обличчя. Добирає правильних слів.

— Коли ти вибив собі плече...

— Мова не про моє кляте плече, — кажу я, вдаряючи долонею по керму. — Мова про *нас*.

— Про нього, — каже Кім у тон моєму роздратуванню. — Ще і як про нього, чорт забирай. Ти мав стільки мрій і збирався їх здійснити.

Її слова заскочили мене зненацька, влучивши в ціль. Я кривлюся, і несподіваний фантомний біль розходить плечем. Знову бачу, як кремезний нападник мчить просто на мене, у майці з номером 9, хапає мою кидкову руку, жбурляючи мене на землю. Потім... моторошний хрускіт кісток і розривання сухожилів, коли його тіло причавлює моє. Переможні кидки, стипендія в коледжі, синьо-жовта майка з моїм іменем на спині. До всього цього було рукою сягнути. І все це зникло за один матч.

— Пробач, — швидко каже вона, наче теж це побачила. — Не можу собі уявити, як це — коли все зникає, коли більше не приходять рекрутери, уже не доступна стипендія...

Я стискаю щелепи й зосереджуюся на дощі. Вона намагається завдати мені ще більшого болю?

— Нащо ми про це говоримо? Це ніяк не стосується нас із тобою...

— Кайле. Припини. *Послухай*, — її твердий голос миттєво приголомшує мене. — Я кохала тебе.

Усередині все обертається на суцільну кригу. *Кохала*. У минулому часі.

Чорт.

— Та коли ти більше не міг грати у футбол, то ти змінився. Ти став... я не знаю, — провадила вона, добираючи слово. — *Наляканим*. Ти боявся ризикувати, боявся пробувати щось іще. І я стала твоїм допоміжним засобом. Твоєю милицею. Ти завжди потребував мене.

Вона, мабуть, жартує.

Це такої вона про мене думки? Серйозно? Що я наляканий та жалюгідний? Що сам ні на що не здатен?

То вона була зі мною всі ці місяці *із жалю?*

— Пробач, що я тебе так обтяжував, — кажу, змушуючи себе знову поглянути на неї, і моя рука інстинктивно тягнеться до плеча. — Пробач, що тобі довелося пропустити кілька вечірок. Пробач, що Дженна й Карлі поїхали на Багами, а ти почувалася зобов'язаною сидіти біля ліжка й годувати мене супом, бо я не міг підняти руки. Але я в цьому не винен. Ти могла піти будь-коли...

— Справді? А ти б мені дозволив? — питає вона, хитаючи головою. — Бачитися щодня в школі, на тих самих уроках, з тим же розпорядком, але не разом? Щоразу, як ми розходилися, це і дня не тривало.

Чи *дозволив* би я? Що *це* означає? Ми завжди сходилися знову, бо *ми* цього хотіли. А тепер... вона таке каже?

— Тоді що? Ти просто... прикидалася?

— Я не прикидалася. Просто відкладала, бо я...

Її голос зривається, але я вже знаю, що саме вона збирається сказати.

— Бо ти знала, що ми не підемо до одного коледжу, — кажу, відчуваючи, що мене зараз знудить. — І ти мене позбудешся.

— Ні, — вона заплющує очі, силкуючись вимовити слова. — Я не намагаюся тебе *позбутися*. Але я хочу знати, як це — озирнутись і не бачити тебе поряд.

Її голос зривається, та вона розпрямляє спину. Дівчина не жартує. Справді не жартує. Вона дивиться в мої очі твердо й упевнено.

— Я хочу бути собою, лише собою, *без* тебе.

Слова вибивають ґрунт з-під ніг, але я витримую її погляд. Ми дивимось одне на одного, а дощ заливає дах автівки. Чи давно вона це відчуває? Чи давно мене не кохає?

— Кайле, годі тобі, — продовжує Кім м'яким голосом. — Подумай про це. Сам хіба не хочеш знати, хто ти без мене?

Дивлюся на фари, що блимають крізь бурю. *Без* неї?

Ми *Кімберлі й Кайл*. Вона частина мене, тож я не можу бути собою без неї.

Вона бере мене за руки, м'яко стискає пальцями мою шкіру, аби я подивився на неї.

Та я не в змозі цього зробити. Дивлюся на кермо, на «двірники» та в дзеркало заднього огляду, перш ніж мої очі на решті зосереджуються на крихітній дискокульці.

Відчуваю нутром, що зараз мій останній шанс відкрити їй очі. Показати, що моє майбутнє залежало не лише від футболу.

Воно залежало від нас.

— Я знаю, хто я з тобою, Кім, — кажу й тягнуся до кишені піджака. Я маю показати їй підвіски — все, що ми маємо. Порожні ланки нагадають їй про те, що попереду. — Перш ніж ти остаточно вирішиш, будь ласка, просто подумай про все, що ми...

Дискокуля спалахує, розкидаючи фотони світла по автівці.

А потім — зіткнення.

Моє тіло жбурляє вперед. Відчуваю пекучий біль від паска безпеки — той так сильно стискає мені груди, що виштовхує повітря з легень.

Усе відбувається повільно, але в унісон.

Машина крутиться.

Виє сирена вантажівки.

Фари ллють світло крізь лобове скло — авто несе на зустрічну вантажівку, суцільну стіну металу, що мчить просто на нас.

Час зупиняється рівно настільки, щоб я встиг глянути на Кімберлі. Її щокі у дрібних цятках відбитого світла, очі розширені від жаху. Вона розтуляє рота, щоб закричати, але все, що я чую, — виск зім'ятого металу.

А потім темрява.

2

Боляче дихати.

Усе яскраве та розмите, обличчя і голоси накочуються спалахами кольору та звуку. Я хочу заплющити очі, заснути. Але перебуваю в якомусь постійному русі.

— Важка травма голови.

— Імпресійний перелом черепа.

Білі кахлі на стелі розпливаються. Апарати пищать. Руки в рукавичках торкаються мене.

— Кайле? *Кайле*. Поглянь на мене.

Зосереджуюся на голосі й бачу, що він лунає від жінки. У неї руде волосся, зав'язане у квапливий розхристаний хвіст, з якого вибиваються пасма, і двоє яскраво-блакитних очей, що швидко набувають чіткості.

— Добре. Це добре. Я лікарка Бенефілд. Нейрохірург, — каже її рот, і я зосереджуюся на рухах губ, намагаючись збагнути, про що вона говорить. — Я дбатиму про тебе, гаразд?

Навколо її голови наче сяє німб, немов її руде волосся у вогні. Я невідривно дивлюся на нього, коли лунає інший голос.

— Перелом стегнової кістки та міжлопаткові розриви...

— Багато балакає, еге ж? — каже вона, швидко і впевнено підморгуючи мені.

Її блакитні очі роздивляються мій лоб, коли вона починає розпитувати, яка музика мені подобається. Неймовірно ви-снаження навалюється, доки я говорю про те, який геній *Childish Gambino*. Мені дедалі важче промовляти слова.

Я змушую все затихнути, крім лікарки. Щось у її спокої подає надію в цьому хаосі. Гучний голос, писк апаратів, тріщання

одягу, який зривають із мене, блякнуть. Нічого, крім кола вогняного світла довкруг її волосся. Усмішки на обличчі.

Я починаю всміхатись у відповідь, але потім бачу...

О боже мій.

У її окулярах я бачу власне віддзеркалення.

Кров розмазана по всьому носі. Лоб розчакнений, мов відкритий конверт, з оголеною білою кісткою під ним. *Зламанною* білою кісткою. Мій череп. Зламаний.

Я починаю панікувати, звуки повертаються, і хвиля страху поглинає мене.

— Це?.. Це — це мій?..

— Усе гаразд, — з усмішкою каже вона.

Не уявляю собі, як кістка, що стирчить із мого лица, може бути «гаразд», але її обличчя лишається спокійним, як і до того. *Чому* вона не психує від усього цього? Вона простягає руку до мого обличчя, і потрібна хвилина, щоб зрозуміти, що вона торкається мого чола, моєї щелепи, моїх вилиць.

— Не можу... я не відчуваю. Маю відчувати?

Здається, бачу, як її усмішка завагалася на частку секунди, але переконую себе, що мені наверхлося, бо вона просто продовжує, її руки постійно рухаються.

Я досі намагаюся не впадати в паніку, коли подвійні двері до приймального покою за лікаркою Бенефілд різко відчиняються і крізь них заковчують ще один візок.

Починаю заплющувати очі: останні сили полишають мене. А потім бачу. Кучму білявого волосся, вкритого шаром крові.

Ні.

Ні, ні, ні. Спогади вмить повертаються. Злива. Наша сварка. Пасок безпеки, застебнутий у мене на грудях.

— Кімберлі, — я намагаюся кричати, але виходить слабо. Мої повіки важчають. Усе стає настільки, в біса, важким.

— Залишайся зі мною, Кайле, — каже голос лікарки. — На рахунок три. Зараз, — вона гукає до інших голосів у кімнаті.

Я силкуюся не заплющувати очі, борюся, щоб тримати погляд на Кімберлі, але раптом рушаю з місця. Флуоресцентні лампи засліплюють, спалахуючи над головою одна за одною, і ще, і ще, і ще, усе швидше й швидше. Блим, блим, блим, блим-блим-блим...

«Ні! — хочеться крикнути. — Назад!» Але я не маю сил вимовляти слова, і все навколо рухається далі.

Я бачу, як лікар несе дитину.

Блим.

Літній жінці дають кисень.

Блим.

Дівчина читає книжку. Підіймає очі, коли ми звертаємо за ріг.

Блим.

А тоді лікар, чий білий халат маячить наді мною, розпливається і зливається із сйвом, яке поглинає весь коридор, доки не залишається нічого, крім сліпучого білого світла.

— Кайле.

Переді мною пропливають картинки.

Розбита дискокулька.

Стіна дощу.

Біляве волосся Кім, зім'яте та скривавлене.

А потім біль. Він розходитьсЯ головою, усім тілом. Стискаю простирадла, доки біль не відступає настільки, щоб я міг розібрати — вже чіткіше — той голос, що кличе мене на ім'я.

— Кайле?

Мама.

Намагаюся розплющити очі, зосередитись на її обличчі. Бачу її ніс, рот, але весь образ надто яскравий. Розмитий. Викривлений. Як на засвіченій фотографії.

— Мамо, — кумкаю я. Горло сухе, мов наждак.

Вона бере мою руку, стискає.

Я втомився. Я так утомився.

У полі зору з'являється лікарка. Вона ніби сяє яскравим світлом, питаючи мене, що я відчуваю, а чого ні, а тоді каже стежити за дотиком її пальця.

«Не можу... я не відчуваю. Маю відчувати?»

І тоді паніка накриває знову. Скривавлене зім'яте волосся. Візок. Кімберлі.

— Що сталося... Кім... вона?..

Лікарка нічого не каже, лише зосереджується на чомусь у руках. Планшет. Клацає ручка. Робить помітку у своїй таблиці.

— Кайле, ти мене пам'ятаєш? Я лікарка Бенефілд. Ти знав серйозної мозкової... — її голос обриває виск сирени, настільки гучний, що я замружую очі, відчайдушно прагнути, щоб він стих.

А коли силкуюся розплющити їх, немає нічого, крім болю. Пронизливого болю, що намагається поглинути мене цілком. Тож я здаюся.

* * *

Коли прокидаюся знову, то гадки не маю, скільки часу це тривало, але все стає чіткішим. Білі кахлі на стелі, синьо-зелені лікарняні стіни, телевизор у кутку, з чорним плоским екраном.

Болить голова, і я пригадую слова лікарки Бенефілд. Тягнуся, щоб обмацати пов'язку на голові, і цей рух викликає несподіване смикання — у моїй руці крапельниця. Переводжу погляд на нагромадження апаратів поряд, а потім униз, на фігуру, що сидить на краю ліжка.

— Семе, — через силу вимовляю я, і його голова хутко обертається до мене. Очі червоні й запалені, щоки мокрі.

Раптом мене пробирає жак.

За все життя я лише двічі бачив, як плакав Сем. Одного разу — коли нам було по десять і він зламав руку, впадши з велосипеда, а іншого — коли їхній золотистий ретривер Отто помер три роки тому. Але зараз не схоже на те, як було тоді.

Зараз гірше.

— Семе?

Я не можу спитати, а він не відповідає. Лише відвертає свої запалені очі до вікна, і я бачу, як сльози течуть швидше.

— Семе, — кажу я знову, відчайдушно намагаючись сісти, але тіло надто слабке, щоб коритися, тож мої руки здаються, і я падаю на ліжко. — Семе?

Та він і досі не відповідає.

Перед моїми очима танцює усміхнене обличчя Кім, і мені важко дихати. Жах і провина міцно обплутують легені, і напад болю рикошетом віддає в голову.

Не може бути, щоб вона...

Я заново переживаю все це. Починаючи від Берклі, сварки — і закінчуючи її розширеними переляканими очима у світлі фар.

І коли вантажівка врізається, я відчуваю, як увесь мій світ розлітається на друзки, і біль із моєї голови росте й росте, доки все тіло не вибухає мільйонами уламків — уламків, які більше ніколи не скласти в одне ціле.

4

Я притуляюся забинтованою головою до прохолодного скла вікна автівки й дивлюся, як у краплях дощу відбивається червоний блиск гальмівних фар попереду. За кермом мама. Минуло цілих два тижні, а я досі не можу повірити.

Думав, що втратити її через розлуку — найгірший біль, який можна відчувати, але це... цього не можна владнати. Не можна дістати браслет із підвісками — і все стане на свої місця.

Вона справді померла. Похована на місцевому цвинтарі п'ять днів тому, а я був такою розвалиною, що не міг прийти на похорон.

Коли ми під'їжджаємо до будинку, я виходжу під дощ, притискаючи до грудей картонну коробку з лікарні. Усередині — мої святкові черевики, пошматовані рештки костюма й браслет із підвісками, захований десь у цьому безладі — порожні ланки, які так і не буде заповнено.

Дощ різко стихає. Я підіймаю очі й бачу навислу наді мною чорну парасольку. Мама простягає руку, щоб торкнутися закрапаних дощем бинтів на моїй голові, але я м'яко відводжу її долоню. Не хочу, щоб мене втішали або доглядали. Усе одно не допоможе.

— Мені просто треба, щоб із тобою все було гаразд, — шепоче вона мені, ледь ворухачи губами.

«Гаразд».

Наче я колись зможу повернутися до цього стану. Вона кидає на мене стривожений погляд, коли забирає коробку й затискає під пахвою.

Мені треба побути самому.

Я спираюся на милиці, а потім шкутильгаю до будинку і сходжу на ганок. Паморочиться в голові, намагаюся не переносити вагу на розтрошене стегно, наразі утримуване вкупі металевим стрижнем. Мати допомагає увійти у двері, і я здійснюю найповільніший у світі прохід до дверей підвалу, мріючи про дозу того, чим шпигували в лікарні й що дало б змогу розчинитися в небутті. Милиці шумно грюкають по долівці, гучно й рівномірно, наче серцебиття.

— Я подумала: може, тобі бути тут, — гукає мати. — Я встановила канапу. Не доведеться ходити вгору-вниз...
— Я хочу власного простору, — відповідаю твердо.

Відчиняю двері у підвал, який був моїм з десятого класу, і шумно, насилу спускаюся сходами, сповнений рішучості. Чую, як вона йде слідом, і її долоня твердо бере мене під руку, коли мої ноги саме ступають на нижню сходику.

— Постривай, любий... — каже мама, але надто пізно.

Я вмикаю світло й миттєво бачу всі крихітні просвіти там, де колись була вона. На полиці бракує книжок, нема її улюбленої ковдри на канапі, навіть фотографій на стіні немає.

— Де... — починаю я, коли протискаюся крізь двері до своєї спальні і ввалююся всередину. Рука здіймається торкнутися порожнього цвяха там, де раніше висіла випускна фотографія Кімберлі.

— Її батьки приходили по речі, які вона залишила тут. Я не очікувала, що вони...

— Вони забрали все, — почувуюся так, ніби мене зараз знуть. Я пропустив її похорон. А тепер ще й це?

Кручу головою, шукаючи чогось, що вони могли прогавити. Але навіть рожевий зарядний пристрій, який вона завжди тримала тут, зник. Вирваний зі стіни, наче дріт життєзабезпечення.

Усередині наростає гнів, усе дужче й дужче, аж раптом миттєво відпускає. Вони не єдині, хто забрав усе.

Я теж. У Кім.

Це я повіз нас туди. Я змушував її відчувати, що вона повинна приховувати те, чого насправді хоче, а тепер уже ніколи не отримає.

— Мені шкода, любий, — каже мама, простягаючи до мене руку.

— Можна я побуду сам, мамо? — вичавлюю із себе, відходячи від неї.

Вона розтуляє рота, щоб щось сказати, але потім вагається і нарешті йде. Її кроки тануть, підіймаючись сходами, і двері нагорі з клацанням зачиняються.

Пробираюся через кімнату до шафи в кутку, де лежать золоті винагороди й блискучі медалі поряд із фотографією в рамці — однією з небагатьох, яку вони не забрали. Ми вдвох на домашньому матчі, її помпони здійснені в повітря, мій номер намальований на її щоці, мої руки обвиняють її стан.

За двадцять хвилин мою футбольну кар'єру буде скінчено. Через два тижні я офіційно стану просто Кайлом Лафферті — хлопцем, що пише спортивні статті для шкільної газети про гравця, який мене замінив.

Усе, чого я місяцями прагнув — повернутися до цього моменту. До того, що було раніше. Проте зараз я ладен був би сотню разів пережити цю травму, якби тільки міг повернути Кім.

БІП-БІП-БІП.

Я підстрибую, і одна з моїх милиць зі стуком валиться на підлогу. Насупившись, обертаюся до джерела звуку й бачу будильник, який гучно пищить на тумбочці.

Кульгаючи через кімнату, дивлюся, як червоні цифри спалахують знов і знов, блимаючи в такт зі звуком.

Рука завмирає на кнопці, і спогади накривають мене. Мама поїхала з міста, а Кім прокидається поряд зі мною і сонно морщиться.

Літературно-художнє видання

ЛІППІНКОТТ Рейчел, ДОТРИ Міккі

Увесь цей час

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 01.11.2021.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61011, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: **bookclub.ua**
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Ліппінкотт Р.

ЛБ1 Увесь цей час / Рейчел Ліппінкотт, Міккі Дотрі ; пер. з англ.
Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2022. — 288 с.

ISBN 978-617-12-9271-0

ISBN 978-1-5344-6634-0 (англ.)

Кайл і Кімберлі завжди були разом. До тієї ночі на випускному, коли Кімберлі вирішила жити власним життям. І для початку — вступити до омріяного університету, не озираючись на Кайла. Звичайна, здавалося б, сварка закінчилася фатально. Автомобільна аварія... Кімберлі загинула. А Кайл лишився сам на сам із почуттям провини, збайдужілий до життя, яке раптом стало таким порожнім. Повільно оговтуючись від травм, Кайл намагається змиритися з тим, що трапилося. Його турбують загадкові відіння, а життя невпинно продовжує розколюватися на «до» і «після». Та одного дня, коли Кайл вирішить, що життя зовсім втратило сенс, станеться дещо особливе. Те, на що він уже й не сподівався весь цей час...

УДК 821.111(73)

Рейчел Ліппінкотт
за участю Міккі Дотрі й Тобіаса Яконіса

ЗА П'ЯТЬ КРОКІВ ДО КОХАННЯ

ІСТОРІЯ
КОХАННЯ,
ЩО СТАЛА
БЕСТСЕЛЕРОМ

ЧИТАЙ КНИГУ — ДИВИСЬ У КІНО!

П'ять кроків і в жодному разі не ближче. Інакше це може вбити Стеллу. Чому? Рідкісна хвороба, яка з дитинства не давала жити нормальним життям. Не наближайся, не варто. Незабаром на неї чекає операція, і нарешті все буде добре. Та все одно тримай дистанцію. Коли тобі хочеться обійняти її чи торкнутися волосся — не наближайся до неї, Вілле. Ти саме той, кого вона мусить уникати попри все. Навіть один твій подих може зруйнувати все її життя. Якщо ти хочеш, щоб вона жила, — тримайся на відстані. Але я знаю, ти не можеш. Чому саме ти закохався в неї? Чому вона покохала саме тебе? Разом — не можна. Окремо — неможливо...